

ISTINA IPAĆ POSTOJI

Odgovor Miroslavu Antiću

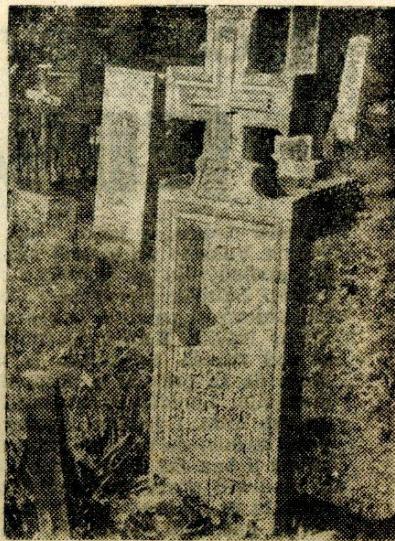
U Novosadskom dnevniku od 25. januara tg. Miroslav Antić je objavio insinuativni napis »Još jednom o Tribini mladih« u kome mu je, za metu, više služila moja ličnost nego moj napis »Za Istinu o Tribini mladih«, objavljen u poslednjem broju »POLJA«. Ostavim na stranu ovakav, kod nas, na žalost, već odomaćen način prilažeњa polemici i zadržimo se na nekim detaljima koje, u nedostatku prostora, a i iz drugih razloga nisam uspeo da iznesem u prvom napisu, a koji, po mom mišljenju, mogu da pomognu da se otkrije pravo stanje na Tribini mladih.

U uvodniku »Za istinu o Tribini mladih« izneo sam jasno, u jednoj fuznosti, dokumentovane i proverene podatke o osnivanju Tribine, i njenim prvim koracima na putu u život. U beogradskom listu »OMLADINA«, međutim, pojavio se 18. januara napis »Škola bez profesora i ocena« u kome se korisno propagira Tribina mladih u Novom Sadu, ali se pogrešno tvrdi da ona, Tribina, zapravo nijema umetnička redakcija, radi od jeseni 1955. (sic!) Znači: od dolaska nove uprave? A pre? Ono, što u celoj ovoj stvari najviše iznenadjuje čoveka je činjenica da su ovaj »slavanski podatak dopisniku »Omladine« pružili baš današnji rukovodioci Tribine, koji su, kako se to u pomenutom napisu dalje tvrdi »odbili da kažu svoja imena«. Zaista, i »skromnios i poštenos«. Da je Miroslav Antić za vreme »strahovlade modernista« bio malo češći posetilac Tribine mladih svakako bi danas znao da sam oduvek bio protivnik raznih prćija. Ali — Miroslav Antić je tada svega dva puta došao na Tribinu mladih. Što mu nimalo nije smetalo da u »Dnevniku« objavi, u svoje vreme, članak »Crno i belo na Tribini mladih« u kome je blatio sve ono što danas od mene brani. Moralni dubletizam? Jer kako bi se drukčije mogla protumačiti činjenica da mi Antić prebacuje da sam u strip-magazinske ličnosti ubrojao neke eminente našeg političkog života i uz njih i neke pisce koje

volim? Ako se ne varam, to je već kliširan način da se »neprijatelj« u očima javnosti politički degradira. O tome koliko je taj način pošten i dostojan jugoslovenskog građanina i umetnika, neka presude sami čitaoci.

Ali da vidimo kakve »ideje« upravo brani Miroslav Antić.

Tempo današnjice je jasno otkrio ljudima jednu važnu tajnu: omnibus-pogledi na život su mogući samo tamo gde se ne zna šta se hoće. Rastegljivost našeg pogleda na život i njegove manifestacije može da ide u širinu, ali samo u jednom odredjenom pravcu. Jer: na koji bi front dospeo vojnik koji bi išao dva koraka napred, dva koraka nazad? Tolerancija neukusa ne znači i širinu pogleda. Pored prave umetnosti, koja sama po sebi predstavlja širok pogled, nije nužno braniti kic (čitat: slike Vladimira Stojanovića) kao jedinu vokaciju netalentovanih. Današnjem rukovodstvu Tribine mladih ne zamera niko što je za »realizam«, za razliku od starog, koje je bilo za »modernizam«, već za otustvo, svake politike i orientacije u radu. Tačnije: Neka rukovodstvo Tribine vodi i u krajnje kanzervativnu politiku, ali neka se bar vidi orientacija. Na kraju: ni po babu, ni po stričevima.

Neka oni koji nose kapu sami odrede
će tu kapu da im sašije. Ne znam,
uostalom zašto su se poslednji izbori
za rukovodstvo Tribine vršili iza
zatvorenih vrata?

U svakoj prilici bilo bi dobro da se
više ne sretнемo sa slikama Vladimira Stojanovića, anegdotama Stojana Dušanovića, poezijom Vesne Demajo i
tužnim slučajevima da slikari otvaraju
sami svoje izložbe.

Toliko.

Miodrag TODOROVIC

Rasplojavač brda pred nasiljem pljačkarog bilja.

Pokradoš školjkaste potoke u mraku sunčane pege
pa srušiše katedralu u meni proždrljivi zgrušanih žila
i podzemljem hladnih kantata šetaju koluti žege.

Pokrenut kamenom dno zastalo u čvorastoj pretnji
i postao lovac peska i skitač niz krljušt i mrežu.
Ne slomih plećkama stas prvoj radoznači smetnji,
niti uspešne padine u vučji trag da me svežu.

Cempreski tugujem more, zarobljen izmedju dva stiska
i nisam više loza visinu što hvata.

Od sebe dižem kulu bez oznake i obeliska
i čekam plave namerniske da nasmeju zvečirom vrata.

STANISLAV STEFANOVIĆ

Crna kuglica

Kad sam te zavolela, pretvorila sam se u Indijsku božicu sa
stotinu ruku i stotinu nogu.

I svaka je noga hitala tebi u pomoć
i svaka je ruka nosila tebi dar.

Ali ti je moja briga dosadila.

I sada evo me gde se pretvorit u crnu kuglicu
koja se uzalud kotrlja duž kruga
tvoga života.

ALEKSANDRA ANATOLIJEVIĆ

